

Tisztelt Elnökség, tisztelt Közgyűlés!

Bevezetőül szeretném ez elnézésüket kérni, hogy nem áll módomban részt venni a mai közgyűlésen, de a jelenleg folyó kutatásaim április 7-ig Isztambulhoz kötnek.

A nálam tapasztaltabbak azt állítják, hogy általában a rövid és lényegre törő köszönőbeszéd a legjobb, így én sem szeretném hosszasan rabolni az önök idejét.

Fiatal kutatóként (szeretek magamra még ekként gondolni) rendkívül nagy megtiszteltetés számomra, hogy az általam oly nagyra becsült kutatók ítelték nekem e kitüntetést. A 20. érettségi találkozóra készülődve, minden olyan visszajelzés, ami abban erősít meg, hogy nem herdáltam el a tanulmányaimra és a kutatásokra fordított éveimet, nagy boldogsággal tölt el. Ennek ellenére mikor tájékoztattak arról, hogy én leszek az egyik kitüntetett, képtelen voltam két értelmes mondatot összefűzni.

Úgy érzem, hogy e kitüntetés nem csak nekem szól, hanem egy fiatal régészgeneráció tagjainak is, akik a megújult kolozsvári régészeti iskola neveltjei, és akik az EME és a Posta Béla Egyesület terebélyes védőhálójának köszönhetően váltak palántákból égre törő csemetékké.

A nagy múltú Erdélyi Múzeum Egyesület egyre inkább olyan integráló keretintézményként működik, mely sikeresen hangolja össze a hagyományokat és a hagyományos diszciplínák kutatását a 21. századi, innovatív és interdiszciplináris módszerekkel, valamint tudományos kihívásokkal. Egy rendkívüli jó példa erre az archeometriai kutatócsoportunk, melynek ugyan többször változott az összetétele, de mindvégig az EME égisze alatt működhetett.

Záró soraimban köszönetet szeretnék mondani tanárainknak, közeli munkatársaimnak és különösen az archeometriai kutatócsoportunk fáradhatatlan vezetőinek, Dr. Veress Erzsébetnek és Dr. Bitay Enikőnek, az eddigi virágzó együttműködésért és a kutatócsoport összes munkatársának a szép eredményekért.

Köszönöm szépen!

Isztambul, 2016. április 1.

Pánczél Szilamér Péter